

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 27

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Μόλις ὡς εἶχε περατωθῆ ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναμνηστικῆ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ κηρύγματος τῆς «καινῆς διδαχῆς» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πάνδημος τελετὴ καὶ γραφῆ τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἀρθρον περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου πρώτης συναντήσεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ἐξ Ἀμερικῆς κατέφθανεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν γράμμα τοῦ προκαθημένου τῆς ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας διαπρεποῦς Ἐπισκόπου κ. William Manning, ἀγγέλλοντος τὴν λήψιν τοῦ τεμαχίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπερ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶχεν ἀποστείλει εἰς Νέαν Ὑόρκην διὰ τὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ οἰκοδομούμενον μέγαν ναὸν τῶν Ἐπισκοπελιανῶν, καὶ τὴν ἐν ἐπιβλητικῇ τελετῇ παραδόσιν τοῦ μνημείου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρα.

Ὁ ἐν λόγῳ ὑπὸ οἰκοδόμησιν ναὸς τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε ὁ τρίτος κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν πολυτέλειαν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ. Βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, μεγαστᾶνες τοῦ πλοῦτου καὶ ἐκκλησιαί καὶ χριστιανικαὶ κοινότητες καὶ ἄλλοι πλείστοι δωρηταὶ ἔχουσι διαβιβάσει διὰ τὸν ναὸν τοῦτον πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ θαυμαστὰ δῶρα ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ὡς σύμβολα συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μνημειώδους ναοῦ, τὰ σχέδια καὶ αἱ περιγραφαὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ὁποίου κυκλοφοροῦσιν εὐρέως μεταξὺ τῶν δωρητῶν καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἀποτετυπωμένα εἰς ἴδιον πολυτελὲς τεῦχος καὶ εἰς εἰδικὰ μετάλλια. Ἄλλ' οὐδ' ἐν τῶν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου δῶρων ἐνεποίησε τόσον βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ὅσην τὸ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας δωρηθὲν τεμάχιον τοῦ ἱεροῦ παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν βράχου, τὸ ὁποῖον ὁ Πρωθυεράρχης τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκ-

κλησίας ἐχαράκτηρισε κατὰ τὴν τελετὴν τῆς παραδόσεώς του ὡς τὸ πολυτιμότερον πάντων καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀνεκτίμητον. «Τὸ τεμάχιον τοῦτο—γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Manning πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν—τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος ἔστη ὅταν ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, θὰ ἦνε ἐν τῶν πολυτιμοτάτων ἡμῶν ἀποκτημάτων. Θὰ λαλῆ πρὸς ἡμᾶς περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ μακαρίου ἀποστόλου, καὶ θὰ ἀποτελῆ σταθερὰν ὑπόμνησιν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τῆς μεταξὺ τῆς μεγάλης ὑμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἡμετέρας, δι' ἣν εὐχαριστίαν προσάγομεν τῷ Θεῷ, δι' ἡμᾶς δὲ καὶ διὰ πάντας τοὺς θεωμένους αὐτὸ θὰ ἀποτελῆ τεκμήριον τῆς εὐγενοῦς ὑμῶν ταύτης ἀποστολῆς τοῦ ὁραίου καὶ ἱεροῦ δώρου πρὸς τὸν καθεδρικὸν ἡμῶν ναόν».

Οἱ «Times» καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης, λεπτομερῶς περιγράφοντες τὸ δῶρον, ἐκθέτουσι διὰ μακρῶν τὰ τῆς τελετῆς τῆς παραδόσεως αὐτοῦ, γενομένης τῇ 15 Ἰουνίου περὶ τὴν 5 μ. μ. Ὁ κληρὸς καὶ ὁ χορὸς ἔστη ἐκατέρωθεν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ οἰκοδομουμένου ναοῦ εἰς στίχους διπλοῦς· χιλιάδες πιστῶν ἐπλήρουν τὸν ἀχανῆ ναόν, θαυμάζοντες τὰς ἀκτινοβολούσας στολὰς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναγόρα καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ κληρικῶν. ὁ συμπαραστατῶν τῷ ἀμερικανῷ ἐπισκόπῳ Dean Milo Gates ἀνέγνω ἀγγλιστὶ τὴν γνωστὴν περικοπὴν τῶν «Πράξεων», ἐνθα ἡ ἀφήγησις περὶ τῆς εἰς Ἀθήνας ἀφίξεως τοῦ ἀπ. Παύλου καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου εὐαγγελικὸν πρὸς τοὺς ἀθηναίους κήρυγμα, μεθ' ὃ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρου ἀνεγνώσθη τὸ αὐτὸ κείμενον ἑλληνιστὶ· χορὸς ἐξ ἑλλήνων παιδίων καὶ κορασίων ἔψαλε τὰ τροπάρια τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ· ἐπηκολούθησεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ συνοδεύοντος τὸ τεμάχιον τοῦ ἱεροῦ

βράχου γράμματος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Προβιεράρχην τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον Νέας Ὑόρκης, μεθ' ὃ ὁ τελευταῖος εἶπε: «Τὸ δῶρον τοῦτο θὰ ἦνε δι' ἡμᾶς σύμβολον τῆς στενῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τῆς συνδεούσης τὴν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἡμετέραν» τὸ δὲ τεμάχιον τοῦτο ἐξ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔσθη ὁ ἁπ. Παῦλος, ἐντειχιζόμενον ἐν τῷ καθεδρικῷ τούτῳ ναῷ, θὰ ὑπομιμνήσκη εἰς ἡμᾶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρὸς πάντα τὰ ἔθνη διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου ἀποστόλου, οὕτω δὲ θὰ καλῆ ἡμᾶς νὰ κηρύττωμεν πιστῶς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ μόνου δυναμένου νὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀδελφότητα, ἣν τόσον ποθοῦσι πάντες οἱ ἄνθρωποι».

Τὸ τεμάχιον τοῦ ἱεροῦ βράχου ἀπετέθη προσωρινῶς πρὸ τῆς ἀγίας τραπέζης τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Σωτήρος, τοῦ ὄπισθεν τῆς ἀγ. τραπέζης τοῦ κυρίου ναοῦ, ἐν καιρῷ δὲ θὰ ἐντειχισθῇ ἐντὸς ἰδιαίτερου παρεκκλησίου ἐπὶ τούτῳ ἐντὸς τοῦ κολοσσαίου ναοῦ ἀνεγερθησομένου.

Ὁμολογουμένως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποσταλῆ πρὸς τὸν νέον κόσμον ἱερώτερον δῶρον ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν Ἀθηνῶν ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ὁμιλεῖ οὐ μόνον πρὸς τὸ γνωστὸν αὐτῷ ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ πέραν τῶν μεγάλων ὠκεανῶν ἀγνωστα τότε εἰς αὐτὸν ἔθνη.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν περιγράφων τὴν ἀνωτέρω τελετὴν τῆς παραδόσεως τοῦ λίθου καὶ συγκαίρων αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἐμπνεύσει τῆς ἀποστολῆς τοιοῦτου δώρου, ἐπιλέγει «Ἐξετιμῆθη ὄντως ὑπὲρ χρυσὸν καὶ ἀργυρῶν, ὑπέμνησε δὲ πᾶσιν διούσις πνευματικῶς μοναδικῶς θησαυροῦς περικλείει ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ προσφιλὴς Πατρίς».

ΟΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ [6]

Τὰ Μυστήρια: Ἡ θέσις τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας ἐν τοῖς μυστηρίοις. Ἡ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κατάχρησις ἰδίᾳ τῆς ἐξομολογήσεως ὡς ἀφορμῆ τῆς Διαμαρτυρήσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μυστηρίων. Τὸ μυστήριον τοῦ Χρίσματος. Ἡ ἐννοία τῆς μυστηριακῆς χάριτος καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς οἰκονόμος αὐτῆς. Τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης Συμφωνία ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ μυστηρίου καὶ τὴν χρησιμότητα πάντων τῶν μυστηρίων. Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας εἰς τὴν Προσύνodon. Τὸ συνέδριον τοῦ Lambeth ὡς ἐκφραστῆς τῆς καθ' ὅλοι διδασκαλίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας.

6. «Τὰ Μυστήρια». Ὡς ἐν τῇ περὶ Γραφῆς καὶ Παραδόσεως, οὕτω καὶ ἐν τῇ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μυστηρίων συζητήσῃ οἱ ὀρθόδοξοι παρετήρησαν εὐθὺς ἀμέσως, ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐπέμειναν εἰς τὴν ἀποδοχὴν δύο μόνον μυστηρίων, τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας, διότι διαφέρουσι ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ μυστηρίου, ἀλλὰ διότι ἐδεσμεύοντο ἐν τούτῳ ὑπὸ τῶν Ὁμολογιῶν αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν 39 Ἀρθρῶν. Ὁ λόγος, δὲ ὅτι οἱ Μεταρρυθμισταὶ ἐν γένει περιόρισαν τὰ μυστήρια εἰς δύο καὶ μόνον προφασίζόμενοι πότε, ὅτι τὰ λοιπὰ δὲν ἰδρύθησαν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Κυρίου, πότε, ὅτι στεροῦνται ἐξωτερικοῦ σημείου, καὶ ἄλλοτε ὅτι μετὰ τινῶν ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε συνδεδεμένη ἡ ἀφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, τὸ sine qua non παντὸς ἀληθοῦς μυστηρίου, εἶνε λίαν γνωστὴ ἢ ὥστε νὰ ἐκταθῶμεν περὶ αὐτοῦ ἐνταῦθα. Αἱ καταχρήσεις τῆς Ρωμ. Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα, καθ' ὅν ἐξηγέρθη ἡ Μεταρρύθμισις, τὴν πηγὴν αὐτῶν εἶχον ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ ἰδίᾳ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Ἐξομολογήσεως, τὸ ἕποτον ἐν ταῖς χερσὶ τῶν κληρικῶν αὐτῆς δὲν ἀπέβαινε μόνον ὄργανον πίεσεως τῶν συνειδήσεων, ἀλλὰ καὶ πρόχειρον μέσον ὕλικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἐὰν προσέξῃ τις θὰ ἴδῃ πολλαχού τοῦ Εὐχολογίου τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας γινομένην κατὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Ἀκολουθίαν ἢ τελετὴν τόσον τὴν δημοσίαν Ἐξομολόγησιν τῶν χριστιανῶν, ὅσον καὶ τὴν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως. Ἀναγνωρίζεται ἄρα ἡ χρησιμότης αὐτῆς γινομένης δημοσίᾳ, ἀλλ' ἀποφεύγεται ἢ κατ' ἰδίαν ἐξομολογήσις καὶ ἢ ἀφεσις, ἐκ φόβου μὴ διὰ τῆς χρήσεως αὐτῶν προκύψωσι καὶ ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ αἱ ἀσχημῖαι τῆς Ρωμαϊκῆς. Συζητοῦντες περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μυστηρίων οἱ ὀρθόδοξοι προθύμως ἀνεγνωρίσαμεν τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ σειρά τῶν μυστηρίων κατέχουσι τὸ Βάπτισμα καὶ ἡ θεία Εὐχαριστία, ἐκεῖνο μὲν ὡς εἰσάγον ἡμᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τοῦτο δὲ ὡς ἐνοῦν ἡμᾶς κατ' ἐξαιρετικὸν ὄλως τρόπον μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἀπεδέχθημεν ὡσαύτως, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μυστηρίων ἐποικίλλεν ἐν τῇ παραδόσει κατὰ διαφόρους χρόνους, ἀλλ' ὑπεστηρίξαμεν, ὅτι καὶ περὶ τῶν ἐπιτῶν ἐν χρήσει μυστηρίων ἀπαντῶμεν μαρτυρίας ἐν τῇ Γραφῇ καὶ τῇ Παραδόσει καὶ ὅτι ἕκαστον αὐτῶν φέρει τὰ γνωρίσματα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἀποφαίνουσι τελετὴν τινα μυστή-

ριον. Καί ἐπεμείναμεν, ὅτι οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν διάκρισιν μεταξύ τῶν δύο καὶ τῶν ἄλλων πέντε ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ περιορίζομεν αὐτὴν μόνον εἰς τὸ συγκριτικῶς ἀνέφικτον ὕψος τῆς διὰ τῶν πρώτων δύο παρεχομένης θείας χάριτος.

Οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐπεξηγοῦντες τὴν ἐν τῇ Ὁρῷ φράσιν, ὅτι τὰ δύο Μυστήρια εἶνε «γενικῶς ἀναγκαῖα εἰς σωτηρίαν» ἐδήλωσαν ὅτι ταῦτα εἶνε «ἀναγκαῖα διὰ τὴν σωτηρίαν ἐνὸς ἐκάστου τῶν χριστιανῶν». ἐνῶ τὰ ἄλλα δύνανται νὰ ἀποβῶσιν ἀναγκαῖα καθ' ὅρισμένους περιστάσεις, ἀλλὰ δὲν ἐδῶκαν ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα, ἂν τὸ Χρίσμα εἶνε Μυστήριον ἀναγκαῖον εἰς τὴν σωτηρίαν ἐκάστου, καίτοι ἐδήλωσαν ὅτι ἡ Ἀγγλικ. Ἐκκλησία ἀπαιτεῖ, ὅπως ἕκαστος βαπτισθεὶς χρισθῆ, ἵνα γένηται δεκτὸς εἰς τὴν θεῖαν Κοινωνίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ πορείᾳ τῆς συζητήσεως ἐφάνη, ὅτι ἡ θεωρία περὶ τῆς ἀναγκαιότητος ἢ μὴ τούτου ἢ ἐκεῖνου τοῦ Μυστηρίου προκύπτει ἐξ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως καὶ ἐννοίας τῆς μυστηριακῆς Χάριτος, ἡ λαλῶν ἔκρινεν ὀρθὴν νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἀντιλαμβάνονται ταύτην οἱ Ὀρθόδοξοι. Κατ' αὐτὸν «Μυστηριακὴ Χάρις εἶνε τὸ σύνολον τῶν δωρεῶν, δι' ὧν ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐξασφάλισε τὴν σωτηρίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ οἰκονόμος τῆς Χάριτος εἶνε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τ. ἔ. ἡ Ἐκκλησία, ἣτις συνεχίζει τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὰ τὴν κατορθώσιν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἡ Ἐκκλησία ποιεῖται χρῆσιν τῆς χάριτος ταύτης ἐν τῷ πληρώματι αὐτῆς κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν. Ποιεῖται χρῆσιν ταύτης ἡ ἐκείνης τῆς ἀκτινότητος τῆς θείας χάριτος. Ἐφ' ὅσον ἡ χρῆσις τῆς χάριτος ἢ γενεομένη ὑπῆρξε μᾶλλον ἢ ἥττον σπουδαία ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, δύνανται τις νὰ ὀμιλῇ περὶ θείας χάριτος ὡς οὐσης μείζονος ἢ ἐλάσσονος σπουδαιότητος. Ἐν ταύτοις ἢ κατὰ τὰς ἀναγκαῖας περιστάσεις παρεχομένη εἰς αὐτοὺς χάρις ἐν ἐκάστῳ μυστηρίῳ εἶνε ἀναγκαῖα. Τούτο δὲν σημαίνει ὅτι ἕκαστος χριστιανὸς εἶνε ἀπόχρεως νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῆς χάριτος ἐκάστου ἐπὶ μέρους Μυστηρίου. Π.χ. οὐδεὶς θὰ ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ χειροτονία εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕκαστον, ἀλλ' εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας διότι ἀνευ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ ἢ συνέχῃ τῆς Ἐκκλησίας. Τούτο ἠγνῶσι ὁ λαλῶν λέγων ὅτι ἕκαστον μυστήριον εἶνε ἀναγκαῖον ἀλλ' ὄχι ὑποχρεωτικόν». Δέον νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι οἱ Ἀγγλικανοί, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτῶν ὅπως τὸ ὄνομα Sacrament ἐφαρμόξωσι μόνον ἐπὶ τῶν δύο μόνων μυστηρίων, συνέβαλον λίαν εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν δύο ἀπόψεων, πρῶτον μὲν διότι ἀνεγνώρισαν ὅτι καὶ τὰ ἄλλα Μυστήρια ἀποστολικὴν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν μεγάλην παρέχουσιν ὠφέλειαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶτα δὲ διότι καὶ αὐτοὶ συμφωνοῦσι μετὰ τῶν Ὀρθόδοξων π. χ. ὅτι ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Ἱερωσύνης παρέχεται εἰς τοὺς χειροτονουμένους εἰδικὸν χάρισμα. Ἐντεῦθεν, καίτοι ἐν τῷ Ὁρῷ περὶ Μυστηρίων διευκρίνησαν ἕναντι ἀλλήλων αἱ δύο ἀπόψεις Ὀρθόδοξων καὶ Ἀγγλικανῶν περὶ τῶν 7 μυστηρίων, ἐξήρθη ἐν τούτοις ἡ ἐπιτευχθεῖσα συμφωνία ὡς πρὸς τὴν ἐν-

νοίαν τοῦ μυστηρίου καὶ τὴν χρησιμότητα ἄλλων αὐτῶν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν χριστιανῶν ἐκάστου. Ὁμολογήθη πρὸς τούτους ἐκατέρωθεν, ὅτι εἰς τὸν τρόπον τῆς τελέσεως τῶν Μυστηρίων δύναται νὰ ὑπάρξῃ ποικιλία, προϋποτιθεμένου ὅμως, ὅτι τηροῦνται τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Διὰ τοῦ περὶ Μυστηρίων Ὁρῷ ἐπερατώθη κυρίως εἶπεῖν ἡ δογματικὴ συζήτησις καὶ δι' ἔλλειψιν χρόνου ἀνεβλήθη ἐς ἄλλοτε ἢ συνέχισις αὐτῆς ἐπὶ ἄλλων σημείων. Ἡ Κοινὴ Ἐπιτροπὴ ὡταύτως συνεφώνησε ἔτι περὶ Θ. Εὐχαριστίας καὶ χειροτονιῶν ὁποῦν ἄλλη εἰς τὰς οἰκείας Ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ κατέληξαν αἱ συζητήσεις μεταξύ Ὀρθοδ. καὶ Ἀγγλικανῶν κατὰ τὴν πρώτην ἐν Lambeth συνάντησιν. Ἀλλ' ἡ Ἐπιτροπὴ παρὰ τὸ στενὸν τοῦ χρόνου ἠσυχολήθη καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκτάκτου μυστηριακῆς κοινωνίας μεταξύ Ὀρθοδ. καὶ Ἀγγλικανῶν ἐπὶ τῇ θάσει ἀνακοινώσεων γενομένων ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων Fulham καὶ N. Indiana περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν σχέσει πρὸς ταύτην ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ. Ἐπειδὴ δὲ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου εὐρεία ἐγένετο συζητήσις κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν συνάντησιν, οἱ Ὀρθόδοξοι ἐδήλωσαν, ὅτι ἡ διακανόνισις τοῦ ζητήματος ἀπὸ μέρους τῶν Ὀρθόδοξων γενήσεται ὑπὸ τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Προσυνόδου, δικαιομένης μετὰ εἰσῆγησιν ἐπ' αὐτοῦ νὰ ὑποβάλῃ ὀριστικὰς προτάσεις εἰς τὰς Συνόδους τῶν αὐτοκεφ. Ἐκκλησιῶν. Ὁ ἐπίσκοπος Gloucester παρέσχεν ἐν τέλει χρῆσιμους ἐξηγήσεις περὶ τῶν ὑφισταμένων μερίδων, Ἀγγλοκαθολικῶν, Εὐαγγελικῶν καὶ Μοδερνιστῶν καὶ περὶ τῆς φύσεως καὶ θέσεως τῶν 39 Ἀρθρῶν ἐν τῇ Ἀγγλικ. Ὁμολογίᾳ καὶ συνέστησεν, ὅπως οἱ ἔξωθεν τὸ Συνέδριον τοῦ Lambeth δέχωνται ὡς ἐκθέτον τὴν καθόλου διδασκαλίαν τῆς Ἀγγλικ. Ὁμολογίας μᾶλλον ἢ οἰαδήποτε συγγραμμάτα ταύτης ἢ ἐκεῖνης τῆς μερίδος. Οὕτως ἐλήξε καὶ ἡ 6' ἐν Lambeth συνάντησις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ

Ἦς ἴδωμεν σήμερον ἓνα ἄλλον κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκειται ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ἐμφανίζεται ἀκριβῶς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς λεπτοτέρας καὶ τὰς ἱερωτέρας ἐνεργείας τοῦ ζηλωτοῦ χριστιανοῦ καὶ δὲν εἶναι μόνον κίνδυνος αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔργου ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ καὶ τῶν ψυχῶν, πρὸς τὰς ὁποίας θέλει νὰ μεταλαμπαδεύσῃ τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς προσέχεται πάλιν ἀπὸ ἓνα ἀδιόρατον, τελείως ἀνεπαίσθητον ἐνίοτε πειρασμόν, τὸν ὁποῖον γεννᾷ ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ ὑπέρομετρος καὶ ἀδιαφώτιστος ζῆλος, ὅστις στερεῖται οὐχὶ σπανίως τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ τάσις, τὴν ὅποια ἔχει ὁ ἀνθρώπος καὶ ἡ ἰδιαίτερα προτίμησις τοῦ πρὸς τὴν εὐκόλον νίκην καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς βεβαίαν ἐπιτυχίαν.

Ἰδοὺ λοιπὸν εἰς τί συνίσταται ὁ περὶ οὗ πρόκει-
ται κίνδυνος.

Προχθές ἀκόμη ἔτυχε νὰ συνομιλῶ με μίαν πά-
σχουσαν νεαρὰν ψυχὴν. Ἦμην βέβαιος ὅτι ἔπαυσε
πραγματικῶς βασανιζομένη ἀπὸ τὰ προβλήματα τῆς
ἡλικίας τῆς, ἀλλὰ ἔβλεπον μετὰ δυσφορίας ὅτι τί-
ποτε ἀπολύτως δὲν μου ἔλεγε ἀπὸ ὅσα ἀντελαμβα-
νόμην ὅτι συνέτρεχον καὶ συνεκρούοντο εἰς τὴν συν-
εἰδήσιν τῆς. Ἐσιώπα, ἢ ἀπήντα μονολεκτικῶς, ἢ
ἔστρεφεν ἄλλου τὸν λόγον, μέχρις οὗ ἔλαβον τὸ θάρ-
ρος νὰ θέσω ὠμὸν τὸ ἐρώτημα: «Εἶπέ μου, δὲν σου
ἤλθε κάποτε ἡ ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ με ἀποφεύγης, διὰ
τὴ μὴ ὑποστῆς ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἰδεῶν σου, νὰ μὴ
γελασθῆς καὶ δεχθῆς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι
ἀκόμη ἰδικὰ σου; Δὲν σου ἤλθεν ἡ σκέψις ὅτι προ-
τιμότερον νὰ τυραννηθῆς περισσότερον καιρὸν με τὰς
ἀμφιβολίας σου, ἀντὶ νὰ χάσης τὴν ἀτομικότητά σου
καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου με τὴν ἐπί-
δρασιν κάποιου, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς θέσιν καὶ νὰ σε
κάμῃ νὰ πιστεύσῃς ἴσως χωρὶς νὰ θέλῃς σύ;» Καὶ ἡ
ψυχὴ ἐκείνη ἐξέσπασε, διὰ τὴν ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸ
ἦτο τὸ μεγαλύτερον μυστικόν τῆς...

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς μοῦ συνέβη τὴν ἐπομένην τῆς
συνομιλίας ἐκεῖνης. Συνήντησα μίαν ἄλλην νεαρὰν
ψυχὴν, ἡ ὁποία ἀπὸ μακροῦ εἶχε διακόψει πᾶσαν ἰ-
διαιτέραν ἐπικοινωνίαν μαζί μου. Εἰς τὴν ἐρώτησιν
διατὶ ἐπὶ τόσων καιρὸν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, μοῦ ἀ-
πήντησε, με κάποιον δισταγμόν, «ἤθελα νὰ τακτοποι-
ήσω πρῶτα τὰς ἰδέας μου, δὲν ἤθελα νὰ ἔχω τὴν
ἐπίδρασιν κανενός...».

Πόσον ἐχάρησαν καὶ αἱ δύο ψυχαί, ὅταν ἤκουσαν
ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φοβηθοῦν κίνδυνον τοιοῦτον,
διότι ἡ ἐλευθερία τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος
ἀποτελεῖ διὰ τὸν χριστιανὸν θησαυρόν, τὸν ὁποῖον
ἐπ' οὐδεμιᾷ προσφάσει δικαιούται νὰ θίξῃ! Μὲ πόσῃ
ἀνακούφισιν ἤκουον ὅτι δὲν θὰ ἐξετίμων ποτὲ μίαν
νίκην—θὰ τὴν ἐδωῶρον μάλιστα ὡς ἀμάρτημα—ἢ
ὁποῖα θὰ ἐβασίλειτο ἐπὶ μιᾶς ψυχολογικῆς βίας, με
τὴν ἐκμετάλλευσιν μιᾶς δυσκόλου στιγμῆς τοῦ ψυχι-
κοῦ βίου ἐνός νέου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ μείνῃ **ἐλευ-
θερος** διὰ τὴν ἀποδεχθῆ ἢ ὄχι τὴν προσφερομένην
ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου!

Καὶ ἐσκέφθην: Πόσοι ἀρά γε—νέοι ἰδίως καὶ
νεάνιδες—δὲν εἶναι θύματα οἰκτρά αὐτοῦ τοῦ φό-
βου; Καὶ πόσους ἀρά γε δὲν εἴμεθα ὑπεύθυνοι
ἡμεῖς οἱ ἴδιοι οἱ ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τὴν ἀ-
ναπνυχθῆ καὶ νὰ καλλιεργηθῆ ὁ φόβος αὐτὸς εἰς τὰς
ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν μας; Συμβαίνει δὲ τοῦτο, διότι
ἐν τῷ ζήλω μας ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, λησμονοῦμεν ὅτι
δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν σχέσιν μαζί Του, ὅσους
λησμονοῦμεν τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης, ἢ—ἀκριβέστε-
ρον—δὲν σκεπτόμεθα, συνήθως, ὅτι παραβάσιν τῆς
ἐντολῆς ταύτης τῆς «μεγάλῃς» ἀποτελεῖ—καὶ τὴν με-
γίστην μάλιστα πᾶσων—ἡ παρεβίασις τῆς ἐλευθερίας
τοῦ πλησίον καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τὴν ἀτομικό-
τητα τοῦ ἀδελφοῦ μας, τὴν ὁποῖαν ἐσεβάσθη αὐτὸς
ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργὸς Συνήθως νομίζομεν, ὅτι δὲν
ὑποπίπτομεν εἰς τὸ ἀδίκημα τοῦτο ἐφ' ὅσον δὲν χρη-
σιμοποιοῦμεν μέσα ὑλικά, ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐρη-

σιμοποιοῦν οἱ Χριστιανοὶ ἄλλων χωρῶν εἰς παλαιότε-
ραν ἐποχὴν ἢ ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, χρησιμοποιοῦν ἀ-
κόμη αἰρετικοὶ τινες διὰ νὰ διαδώσῃν τὰς ἀρχὰς τῶν.
Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἴσως ἐκβιασμός χειρότερος
ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐλεγχθῆ,
διότι δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀντίληψιν
τῶν ἀνθρώπων. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀδίκημα μεγαλιέτε-
ρον ἴσως εἰς βάρος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Εὐαγγελίου,
ἀπὸ τὸ νὰ του προσπορίσωμεν πιστοὺς «ὅπως—ὅπως»,
οἱ ὁποῖοι μετ' ὀλίγον θὰ μετανοήσουν, διότι ἔγιναν
πιστοὶ

Ἡ διδασκαλία ἡ γενικὴ καὶ ἡ κατήχησις ἡ ἀτο-
μικὴ—πρὸ πάντων μάλιστα ἡ τελευταία—εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ γίνεται με ἄλλην ἐκείνην τὴν λεπτότητα, ἡ
ὁποία χωρὶς νὰ ἐπιβάλλεται ἀπὸ καμίαν συνταγὴν,
δὲν εἶναι ὅμως ἄγνωστος εἰς τὸν ἔμπειρον τῆς ἀνθρω-
πίνης ψυχολογίας καὶ δὴ εἰς τὸν συνδυάζοντα πρὸς
τὴν γνώσιν τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην πρὸς τὴν ἐ-
λευθέραν προσωπικότητα τοῦ πλησίον. Ὁφείλει ὁ
ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου νὰ δίδῃ τὰς εὐκαιρίας τοῦ
πλήρους διαφωτισμοῦ. Δὲν εἶναι ἔργον τοῦ χριστιανοῦ
ν' ἀποκρύψῃ τὰς δυσκολίας—διότι αὐταὶ σήμερον ἢ
αὔριον θὰ ἐμφανισθοῦν—ἀλλὰ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ
αὐτῶν καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην βεβαιότητα διὰ
τὴν δυνατότητα τῆς ἐκνικήσεώς των. Δὲν δύναται ὁ
πιστὸς νὰ ἐκμεταλευθῆ ἁπλῶς μίαν δύσκολον στιγμὴν,
διὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἓνα ὁμοῦδεατήν—δὲν πρέπει οὔτε καὶ
νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὸ—ἀλλὰ νὰ θέλῃ με ὅλην τὴν
δύναμιν τῆς ψυχῆς του νὰ βοηθήσῃ διὰ τὴν λύτρω-
σιν τοῦ ἀδελφοῦ του ἀπὸ τὴν δύσκολον στιγμὴν καὶ
ν' ἀγαπᾷ τὴν πάσχουσαν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν
ὁποῖαν—συμπονῶν—νὰ φερθῆ, ὅπως θὰ ἤθελεν αὐ-
τὸς νὰ του φερθοῦν εἰς μίαν ἰδικὴν του παρομοίαν
στιγμὴν.

Δὲν γνωρίζω ἂν αἱ ἱεραὶ ἐξετάσεις τοῦ μεσαίωνος
εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδοθοῦν ὅλαι εἰς τὴν κακὴν πρό-
θεσιν τῶν ὀργανωτῶν των, ἀλλὰ εἶναι βέβαιον ὅτι
τὰ κατώτερα ἐκτελεστικά ὄργανα καὶ ὁ λαὸς ἤγοντο
πολλάκις ἀπὸ μίαν ἀδιαφώτιστον ἀφοσίωσιν εἰς τὸ
θηρησκευτικὸν καθήκον, ἀπὸ ἓνα φανατισμὸν ἀδελ-
φοπνετικόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ τὴν «*sans ta
simplicitas*» τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης ἢ ὁποῖα διὰ τὴν συ-
βάλλῃ καὶ αὐτὴ εἰς ὅ,τι ἐνόμιζε θεῖον καὶ ἱερὸν προ-
σεκόμισε μικρὰν δέσμη φρυγάνων εἰς τὴν ἀνημυέ-
νην ἤδη πυρὰν τοῦ ἐπιγείου. . καθατηρίου. Ἡ
ἀπλότης αὕτη εἶναι ἐπικίνδυνος βεβαίως ὅταν ἐκδη-
λοῦται κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν καὶ περὶ τούτου οὐδεὶς
ὁ ἀμφιβάλλων, Ἐπίσης φαίνεται νὰ εἶναι ἐπικίνδυ-
νος ὅταν κινή εἰς ὀμαδικοὺς ἐπισήμους διωγμοὺς τῶν
ἄλλοθρήσκων, καὶ οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ ἔχουν ὡς
βάσιν τοῦ Συντάγματός των τὴν ἀνεξιθρησκείαν.
Αὐστηρότατοι νόμοι προβλέπον διὰ τὸν προσηλυ-
τισμὸν, ὁ ὁποῖος διεξάγεται εἰς διαφόρους χώρας με
μέσα ὑλικά καὶ διαφόρους, ἄλλας ἀπάτας. Ἄλλα
ποῖος θὰ προστατεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀδελ-
φῶν μας ἀπὸ τὸν ψυχικὸν ἐκβιασμόν, ὅταν πολ-
λάκις καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ τὸν
διακρίνωμεν; Ποῖος ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπην
καὶ τὸν σεβασμὸν μας πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, ἡ ὁποία

οὐδέποτε ικανοποιεῖται ἐὰν πρὸς στιγμὴν περιορισθῇ εἰς μίαν ψυχὴν σκοτεινὴν ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ἰδικῆς τῆς προσπάθειάς, καὶ ποῖος ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγαπῆν μας πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἴδιον, τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδελφοῦ μας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ βοηθήσωμεν—χωρὶς σπουδὴν καὶ νευρικότητος—νὰ προσετοιμασθῇ διὰ νὰ δύναται νὰ συζευχθῇ πραγματικῶς μετὰ τὸν Χριστόν;

Ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος εἶπεν «ὅστις θέλει» καὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο ἐρώτημα «διατί ὁ Θεὸς δὲν ἠμπόδισεν τὴν ἁμαρτίαν;»—τὸ ὁποῖον προβάλλουν πολλοὶ—ἀποτελεῖ συγχρόνως μίαν μεγάλην ἀπάντησιν δι' ὅλους ὅσοι θέλουν καὶ ἀνώτεροι τοῦ Θεοῦ νὰ γίνουν ἀσεβοῦντες πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνός τόνον ἐσεβάσθη καὶ σέβεται.

Δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι θὰ ἀποφύγωμεν νὰ κηρύξωμεν, ἐκ φόβου μήπως βιάσωμεν κανένα. Δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι θ' ἀποφύγωμεν οἰανδήποτε ἐπαφὴν δυναμένην νὰ ἔχη σωτηρίαν ἐπίδοσιν. Ἄλλὰ εἰμεθα πάντως ὑποχρεωμένοι νὰ μελετήσωμεν περισσότερον τὰς δυσκολίας πάσης ψυχῆς πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπικοινωνοῦμεν, νὰ συμπαθήσωμεν πρὸς αὐτάς, καὶ νὰ βοηθήσωμεν διὰ ν' ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, διὰ τῆς ὁποίας θὰ εἰσέλθῃ τὸ φῶς, χωρὶς νὰ παραβιάσωμεν ἡμεῖς αὐτὴν τὴν θύραν καὶ νὰ ἐπιφέρωμεν ἀνεπανόρθωτον ἔπειτα καταστροφὴν.

E.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ὑστάτη ἐλπίς.

Αἱ ἐλπίδες τῆς οἰκουμένης ἐπὶ τὴν οἰκουμένην διάσκηψιν τοῦ Λονδίνου ἀποδεικνύονται φροῦσαι: τὸ ἐπισηφῆς τῶν ἀνθρώπων ἐπινοῶν, τὰ ἀλληλοσυγκρούουσα συμφέροντα τῶν κρατῶν καὶ ἡ ἀκρατος ἰδιοτέλεια αὐτῶν ἄγρουν αὐτὴν εἰς ναυάγιον ἀσφαλές. Πᾶσα ἐκεῖνη ἡ ἐπὶ τῷ ἐγκαιρισμῷ τῆς πομπῆς καὶ ἡ σοβαρότης, οἱ βασιλικοὶ λόγοι καὶ αἱ ὑποσχέσεις, τὰ ὑπερωκεάνεια ταξίδια καὶ αἱ συνεννοήσεις, καὶ ὅτι, τέλος πάντων, ἐφαίνετο προμηρῶν πλήρη συνείδησιν τῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου καὶ συναίσθησιν τῆς εὐθύνης τῶν ἰθυνόντων τοὺς λαούς, πάντα ταῦτα ἀπεδείχθησαν ἀτελέσφορα: ἔλειπεν ἡ καλὴ θέλησις, ὅταν οἱ συζητηταὶ ἦλθον εἰς τὴν οὐσίαν. Ἐγνώσθη, ὅτι εἰς τῶν συγχρόνων ἐπιφανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Μ. Βρετανίας Λόυδ Τζώριτζ, προσιωπιζόμενος τὸ ναυάγιον τῆς διασκέψεως, ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς πρωθυπουργοὺς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ κόσμου ἔκκλησιν ὅπως αὐταὶ ἀντικαθιστώσασιν τὸ συνέδριον τῶν πολιτικῶν, χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἐπιβολὴν τῆς θρησκείας πρὸς ἐδραίωσιν τῆς ἡσυχίας ἐν τῷ κόσμῳ. Οὐδαμῶθεν μέχρι τῆς στιγμῆς κατέστη γνωστόν, ἂν ὅπως ἀπηυθύνθη πρὸς τὰς Ἐκκλησίας

τοιαύτη ἔκκλησις. Ἄλλὰ καὶ ἀσχέτως πρὸς ταύτην καθίσταται προφανές ὅτι ὄντως ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀπέμεινεν ἡ ὑστάτη ἐλπίς τῆς ἀνθρωπότητος. Μόνος ὁ Κύριος θὰ κατενύσῃ τὴν τρικυμίαν ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνέμοις τῆς ἀνθρωπίνης ἀνικανότητος.

Τί ἀπαιτεῖται.

Τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Πανταίου», ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, φέρει μερίδα τινὰ τοῦ ὀρθοδόξου αὐτῆς ποιμνίου ἀντιφερομένην πρὸς τὴν περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας γνωστὴν οὐνοδικὴν ἀπόφασιν μέχρι τοσούτου, ὥστε νὰ ἀπειληθῇ καὶ χωρισμὸς τῶν ἐν Ἀφρικῇ ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου, διὰ μὴ ἀγνώριστος τοῦ κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκλεγησομένου Πατριάρχου, ἐν τῇ περιπτώσει τῆς μὴ προσχωρήσεως τῆς Ἐ. Συνόδου εἰς τὴν ἐποψιν τοῦ συνεδρίου τῶν κοινοτικῶν ἀντιπροσώπων. Ἔχομεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι οὐδὲν τὸ ἀπεικταῖον θὰ συμβῇ, διότι πάντως θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή, καθ' ἣν οἱ κατὰ τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐνιστάμενοι θὰ κατανοήσωσι τὰς ἐξῆς δύο θεμελιώδεις θέσεις τοῦ ζητήματος: τὸ μὲν, ὅτι τὰ τῆς Ἐκκλησίας διέπονται ὑπὸ κανόνων ἱερῶν, ὧν οἱ θεμελιώδεις δὲν δύναται νὰ παραβηθῶσιν ἄνευ πλήρους καταλύσεως τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας: τὸ δὲ, ὅτι πᾶς ὀρθόδοξος χριστιανός, οἰασδήποτε φυλῆς, ἐθνότητος καὶ γλώσσης, ἐμπολιτενόμενος ἐν τῷ κλίματι τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, κατ' ἀνάγκην κανονικὴν ἀποτελεῖ μόνος αὐτῆς μέλος, ἤτοι ὑπάγεται ἐκκλησιαστικῶς εἰς μόνην αὐτήν, οὐδὲ μία δὲ φυλετικὴ, ἐθνικὴ ἢ γλωσσικὴ διάκρισις ἐν τῷ χριστιανικῷ αὐτῆς πληρώματι εἶνε θρησκευτικῶς ἐπιτρεπτή καὶ ἀνεκτὴ. Ἡ ἐπίγνωσις τῶν δύο τούτων θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀγάγῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν εὐκταίαν λύσιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας.

Ὁ θρησκευτικὸς παράγων.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ριζαρείῳ Σχολῇ τελετῆ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀπολυτηρίων εἰς τοὺς ἐφετεινούς τελειοφοίτους ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἐπελήφθη τῆς εὐκαιρίας νὰ διατρανώσῃ τὴν ἰδιαίτην τῆς κυβερνήσεως προσοχὴν εἰς τὸν θρησκευτικὸν παράγοντα ἐν τῇ ἐκπαίδευσί τῶν ἑλληνοπαίδων. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὀρθὰς ἀντιλήψεις τῶν ἰθυνόντων τὰ τῆς πολιτείας, δικαιούμεθα δὲ νὰ ἐκλάβωμεν τὰς ὑγιεῖς ταύτας ἰδέας προμηθευομένης ἐξειδικιασμένην μέριμναν οὐ μόνον περὶ ἐκδόσεως τῶν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, κατὰ

τὸν μᾶλλον σκόπιμον τρόπον, ἀλλὰ καὶ περὶ καταλήλου χρησιμοποίησεως τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ περὶ τῶν καθ' ὄλον πραγμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

*

Ἐπὶ τὸν τίτλον «L' Eglise Russe en face de l' Antéchrist» (Ἡ ῥωσικὴ Ἐκκλησία ἀπέναντι τοῦ Αντιχριστοῦ) ὁ Η. Nussié—Brémont ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων ἐν τῇ «Semaine Religieuse» τῆς Γενεύης καὶ τὰ ἀκόλουθα: Ἀπὸ δεκαπενταετίας ἡ ῥωσικὴ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεώς της. Εἶνε ἡ ἐκ παραδόσεως τύχη τῶν ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀκόμη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωάμεθ. Ἐάν εἰς τὴν δυτικὴν χριστιανωσύνην ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον ἀνὰ τὸν κόσμον, ἡ ἀνατολικὴ φαίνεται προωρισμένη εἰς πολὺ ἀχαριστότερον, ἀλλὰ καὶ ἐνδοξότερον καὶ γονιμώτερον ὄλον, τὸν ὄλον τοῦ μαρτυρίου πρὸς διάσωσιν τῆς κοινῆς κληρονομίας. Ἡ ἱστορία τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶνε πρὸ παντὸς ἡ ἱστορία τῶν δοκιμασιῶν ταν.. Αἱ Βυζαντινὰ χωρὰ δὲν ἐλυτρώθησαν ἀκούη πᾶσαι ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ θεαστήριον τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ Ἁγία Σοφία, εἶνε ἀκόμη καὶ τώρα τέμενος, ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης αἰχμάλωτος... Ἡ ῥωσικὴ Ἐκκλησία, περιεληθούσά ποτε εἰς τοὺς μογγόλους καὶ μετὰ μακρὰν δουλείαν λυτρωθεῖσα, κύπτει πάλιν ὑπὸ τὸν σταυρὸν της...

Ἐάν ὑπάρχη μία πολιτικοκοινωνικὴ θεωρία, ὁ μολοσεβικισμὸς εἶνε πρὸ παντὸς μία «μυστικὴ». «μυστικισμὸς», τοῦ ὁποίου προφήτης εἶνε ὁ Λένιν. Ἡ Μόσχα εἶνε ἡ Μέκκα τῆς νέας κοινωνίας, ἡ ὁποία στρέφει πρὸς αὐτὴν τὸν νοῦν της καὶ τὴν καρδίαν της. Τὸ μωσαλεῖον τοῦ ἥρωος περιβάλλεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ, ὅψ' οὐ καὶ ὁ τάφος τοῦ προφήτου τοῦ Ἀλλάχ. Γνωρίζομεν κοινωνίας ἐγεγομένους καθ' ἐκάστην πρῶτα μὲ τὴν ἐν φοικὴ ἀναμονὴν τῆς ἐπαναστάσεως, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἀνέμενον τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πλήρωμα τῶν χιλίων ἐτῶν. Ὑπάρχει κομμουνιστικὸν κήρυγμα ἀποστολικοῦ χαρακτήρος, τὸ ὁποῖον συχνά εἶνε τόσον ἐπικίνδυνον, ὅσον εἶνε ἀφιλοκερδές. Κατ' ἀκολουθίαν εὐρισκόμεθα πρὸς πραγματικῆς λατρείας τοῦ Λένιν καὶ θρησκείας τοῦ μολοσεβικισμοῦ. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας. Αἱ μᾶζαι δὲν δύνανται νὰ διατελῶσιν ἐπὶ μακρὸν ἄνευ εὐαγγελίου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον αἱ ἐργατικαὶ μᾶζαι, τὰ θύματα τοῦ νεωτέρου ὕλισμοῦ. Ἀπεσπασμένα ἀπὸ τὸν χριστιανισμὸν, εἶχον ἀνάγκη μιᾶς νέας ἐλπίδος. Καὶ ὁ Λένιν τοῖς τὴν ἔδωκεν. Ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, τὸ λίκνον τοῦτο τῶν θρησκείων καὶ τῆς σημετικῆς συνειδήσεως, ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸν Μωάμεθ ἀφοῦ ἀπρηνηθῆ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνέθορεν ἄλλος Ἀντίχριστος. Ἐπι ἅπαξ δύο θρησκείαι τελοῦσιν ἀντιμέτωποι πρὸς ἀλλήλα, ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Ἀντίχριστος συμπλέκονται τραγικῆ στιγμή διὰ τὴν χριστιανωσύνην. Ἄλλ' ὁ ἐχθρὸς θὰ ἠττηθῆ οὐχὶ διὰ κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ σωφῶν προσαρμογῶν. Μόνον μία Ἐκκλησία βαθῆως πνευματικὴ, μόνον χριστιανοὶ ἐμπλεῖαι πνεύματος θὰ δυνηθῶσι νὰ θριαμβεύσωσιν. Μία παγκόσμιος ἀφύπνισις,—ἰδοὺ τὸ μυστικὸν τῆς ἐνδόξου αἵρεσι. Καὶ ἡ ῥωσικὴ Ἐκκλησία τὸ ἐνόησε: διὰ τῶν καπεινώσεων ἐμπνέεται καὶ δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ ἐκπηδήσωσιν ἐκ τῶν κόλπων της νέαι δυναμεις...»

*

Μεγάλα ἐν Ἀγγλίᾳ σωματεία, ὁποῖα ἡ Ἐνωσις Μητέρων, τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Γυναικῶν, ἡ Ἐθνικὴ ὁμοσπονδία τῶν γυναικείων Ἰνστιτούτων, τὸ Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἡθικῆς, κλ. λαβόντα ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῶν κατοίκων τῶν βρετανικῶν νήσων φοιτᾷ ἅπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος εἰς τὸν κινηματογράφον. ὅτι ὁ κινηματογράφος σήμερον εἶνε ἐκ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν καὶ κακῶν παραγόντων καὶ ὅτι ὁσημέραι ἡ ἠθικὴ καὶ οἱ καθόλου τρόποι τοῦ Hollywood καὶ τοῦ Elstree ἀποθέτουν βαθυτέραν τὴν σφραγίδα των ἐπὶ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἀπεφάσισαν νὰ ἐνωθῶσιν εἰς μίαν προσ-

πάθειαν ἐξυγιάνσεως τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, προφυλάττοντα οὕτω τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ ἀπὸ τῶν κακῶν θεαμάτων. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπέλυσαν πρὸς πάσας τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς ἐγκύκλιον, δι' ἧς μεταξὺ ἄλλων εἰσηγούνται τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν βλαπτικῶν τῆς ἠθικῆς: καὶ τῶν εἰς τὸ ἔγκλημα προτρεπτικῶν ταινιῶν, δευτέρον δὲ ὑποβάλλουσι μέτρα προφυλακτικὰ ἰδίως τῆς νέας γενεᾶς, ὁποῖα ὁ ἐκ τοῦ κινηματογράφου ἀποκλεισμὸς τῶν κάτω τῆς ἡλικίας τῶν 16 ἐτῶν παιδιῶν, τῶν ἀσυννοδύτων ὑπὸ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων των, ἡ ἐπιλογὴ τῶν ταινιῶν τῶν προωρισμένων διὰ τοὺς ἐνήλικας κλ. Ἐπὶ πλέον ὠργάνωσαν καὶ πολυπληθεστάτην συγγέντησιν ἧς μετέσχον πλείστοι ὑπουργοί, ἐπίσκοποι, αἱ δρχαὶ τοῦ Λονδίνου καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, καὶ καθ' ἣν ἠκούσθησαν σοβαραὶ ἀγορεύσεις περὶ τῶν καλλιτέρων λύσεων τοῦ κινηματογραφικοῦ προβλήματος, περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ κινηματογράφου ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας κλ., ὁ δὲ πρόεδρος τῶν σώματος τῶν λογοκριτῶν τῶν ταινιῶν ἀνέπτυξε τὴν γνώμην ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλλον τῆς χώρας ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ ρυθμισθῆ σήμερον ὁ κινηματογράφος. Ἡκούσθη δὲ καὶ ἡ γνώμη ὅτι οἱ παραγωγοὶ τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν δὲν εἶνε κυρίας πρόσωπα κακῆς θελήσεως, τῶν ὁποίων δηλ. ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶνε ἡ διαφθορὰ τῶν δημοσίων ἠθῶν, ἀλλ' ἀπλῶς παρέχουν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι αὐτὸ τοῦτο ζητεῖ ἂν λοιπὸν δίδουν ταινίας ἠθικῶς ἀξιοκατακρίτους, τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ κοινὸν δὲν ὑποστηρίζει τὰς καλὰς ταινίας.

*

Ἡ θρησκευτικὴ ἀβεβαιότης,—ἰδοὺ ἡ πηγὴ τῶν κακῶν τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος: εἶνε ἡ ἰδέα τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσει ἐν τῷ νέῳ του ἔργῳ (β' τόμος τοῦ «Xenos») ὁ γνωστὸς Δρ. Adolf Keller. Ἡ ἐξαιρετικὴ περιγραφικὴ δύναμις τοῦ συγγραφέως εἴκλυσε πολυαριθμους ἀναγνώστας. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προξένει ἡ παράστασις τῆς συνεχοῦσης τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα ἀγωνίας. «Τὸ φράγμα τῆς σήμερον εἶνε ἡ ἀβεβαιότης» «ἡ ἐπιστήμη δὲν εὐρίσκει τύπον, ἡ οἰκονομία συμβουλὴν, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δύναμιν, ἡ συνδιάσκεψις ἀφοπλισμοῦ θάρρος, αἱ Ἐκκλησίαι ἐμπνευσιν». Καὶ συμπραίνει: «Πάντα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ἀβεβαιότητος». Τὸ ἐκτενέστερον, ἀλλὰ καὶ σπουδαιότερον μέρος τοῦ βιβλίου του ὀμιλεῖ περὶ τοῦ «Ἀγνώστου Θεοῦ», ὃν καὶ καταγγέλλει, ὡς ἄξιον. Ἐκ τῶν καλλιτέρων κεφαλαίων τοῦ ἔργου θεωρεῖται τὸ περιγράφων τὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς «εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου». Ὁ Σταυρὸς εἶνε τὸ κεντρικὸν σημεῖον, ἡ νίκη τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ ὡς ἀφήγησις, ἀλλ' ὡς κατόρθωμα διὰ τοῦτο τὸ Πάσχα ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν Μεγ. Παρασκευὴν. Αἱ σκέψεις αὗται καὶ αἱ παρόμοιαι τοῦ βιβλίου χαρακτηρίζονται ὡς νέον ρεῦμα ἐν τῇ θεολογικῇ ἐπιστήμῃ, ὑπομνηθῆσκον τὰς ἰδέας τῶν παλαιότερων μεταρρυθμιστῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθε δις κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα, προτάσει δὲ τοῦ Μακ. Προέδρου ἀπεφάσισε τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας εἰς ἕκτακτον συνέλεισιν τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἐπὶ δεκαπενθήμερον διὰ τὴν ἐξέτασιν ὁρισμένων ζητημάτων.

—Μετὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἐτελέσθη χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος ὁ Ἁγιασμὸς ἐν ταῖς Γραφείαις τῆς Ἱεραποστολῆς.

—Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἱεραποστολῆς ὤρισθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας, Ταμίας δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φωκίδος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας παρεπιδημήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τριήμερον δι' ἰδίας ὑποθέσεως μετέσχε τῆς συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἱεραποστολῆς.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ σχετικὴν μελέτην διὰ τῆς Ἱεραποστολῆς κατήρτισεν ἐιδικὴν ἐπιτροπὴν ἀναλαβοῦσαν τὴν μελέτην τοῦ ὄλου ζητήματος καὶ τὴν κατάστρωσιν τοῦ

ἐνιαίον προγράμματος τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως του θὰ ἐφαρμοσθῆ καθ' ἅπαν τὸ κλίμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, συνεδρίασα ἤδη δις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σύρου Φιλάρτου, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Σ. Ἀλιβιζάτου, τῶν πανοσ. ἀρχιμανδριτῶν Π. Παπαγεωργίου καὶ Χριστοφ. Παπουτσοπούλου, τῶν αἰδес. Ἀγγ. Νησιώτου κατηγητοῦ καὶ Ἐμμ. Μυτιληναίου πρωτοπρεσβυτέρου καὶ τῶν κ. κ. Δημ. Κουϊμούτσουπούλου, καθηγητοῦ τῆς Ῥιζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς καὶ Δημ. Παναγιωτοπούλου Δρος τῆς Θεολογίας. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἀφοῦ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν κατατοπίσθη γενικῶς εἰς τὰ διάφορα ζητήματα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς καὶ καθήκους τὸν πίνακα τῶν ἐργασιῶν τῆς συνεζήτησε κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίαν περὶ τοῦ ἐφαρμοστέου παρ' ἡμῖν τύπου τοῦ Κατηχητικοῦ σχολείου καὶ ἀνέβηκεν εἰς ἐιδικὴν ὑποεπιτροπὴν, ὅπως μελετήσῃ καὶ ἐισηγηθῆ τὰς γενικὰς γραμμὰς τοῦ ἀνελυτικοῦ προγράμματος τῆς διδασκαλίας. Ὁ ὅλος κύκλος τῆς κατηχητικῆς διδασκαλίας θὰ περιλάβῃ κατὰ ταῦτα 1) τριετές στοιχ. ἐπιπέδον σχολείου, διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν ἐπιπέδων κατωτέρων τάξεων τοῦ δημ. σχολείου, 2) τριετές κατωτέρων Κατηχητ. σχολείων, διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν τριῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ δημ. σχολείου, 3) τριετές μέσον Κατηχητ. σχολείων, με δύο χωριστὰ τμήματα, διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν τριῶν πρώτων τάξεων τοῦ Γυμνασίου καὶ διὰ τοὺς ἀναλόγον ἡλικίας ἐργαζομένους ἐφήβους καὶ 4) τριετές ἀνώτερον Κατ. σχολείων, με δύο χωριστὰ τμήματα, διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν τριῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ Γυμνασίου καὶ τοὺς ἀναλόγον ἡλικίας καὶ μορφώσεως ἐργαζομένους νέους. Ἐπίσης ἰδιαιτέρα προσοχὴ πρόκειται νὰ δοθῆ εἰς τὸν ἀκαταρτισμὸν τοῦ προγράμματος τῶν ἄλλων συναφῶν ἀπασχολήσεων, διὰ τῶν ὁποίων θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ στενωτέρα πρὸς τοὺς μαθητὰς τῶν κατηχητ. σχολείων ἐπέκτασις τῶν διδασκόντων καὶ ἡ βαθυτέρα ἐπέκτασις εἰς τὴν συνειδησὴν τῶν μαθητῶν τῶν ἐκάστοτε διδασκόμενων, ἰδιαιτέρως δὲ πρόγραμμα προβλέπεται διὰ τὴν βαθμιαίαν εἰσαγωγήν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν ἐνεργὸν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἤδη ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας.

—Κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος ἐλειτούργησαν ἐν Πειραιεὶ μερίμνη καὶ προστασίᾳ τοῦ Μακαρ. ἐκτός τῶν ἄλλων 9 Κατηχητικὰ σχολεῖα, ὑπὸ τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Χρυσοστόμου. Ἐκ τῶν Σχολείων τούτων 4 διήνησαν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς λειτουργίας τῶν, τὰ δὲ λοιπὰ 5 τὸ δεύτερον. Ἐνεγράφησαν περὶ τοὺς 1350 ἐν ὅλοις μαθηταί, ἐκ τῶν ὁποίων ἐφοίτησαν ἀνελλιπῶς περὶ τοὺς 900. Κατὰ τὸ διαρροῦσαν ἔτος ἐδίδασξαν περὶ τοὺς 15 διδασκάλου, ἐξ ὧν 5 ἦσαν διδασκάλισσαι διὰ τὰ κοράσια καὶ 4 διδασκάλου τῆς μουσικῆς. Ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν ὕλην, ἠκολούθησαν τὸ πρόγραμμα τῶν Κατηχητικῶν σχολείων «Ζωῆς» διὰ νὰ προκληθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν ἐγένετο ἐκτός ἄλλων ἡ διανομὴ διαφόρων βιβλίων καὶ εἰκόων ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπίσης πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν μαθητῶν διοργανώθησαν διάφοροι ἐκδρομαὶ καὶ ἑορταί. Διὰ τὴν ἐμπρακτον ἐφαρμογὴν τῶν ὄσων ἐδιδάχθησαν καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν συναισθημάτων τῆς ἀλληλεγγύης, ἰδρύθησαν φιλόπτωχα τάμεια τῶν Κατηχητικῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἔσοδα διετίθεντο διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς· ἦτοι ἐνεδύθησαν πτωχὰ ὄρφανὰ, διενεμήθησαν δῶρα καὶ γλυκίσματα εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἁγίου Γεωργίου ὡς καὶ εἰς τὰ ἄλλα φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα «Ὅλα τὰ παιδιά ἔδειξαν ἀρετὸν ζῆλον, ἰδιαιτέρως ὅμως περὶ τὰ 90 ἑξαιρητικῶν, διὰ τοῦτο δὲ ἡ Διεύθυνσις τῶν Κατηχητικῶν ἐβράβευσεν αὐτὰ, διὰ βραβείων ὁρισθέντων ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου.

—Τὴν 25 Ἰουνίου Κυριακὴν μ. μ. ἐτελέσθη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἡ ἑορτὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Δράμας ἐν τῷ ἰ. μητροπολιτικῷ ναφ, προσεζάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βασιλείου, παρήσαν δὲ κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου, ὁ ὑποδιευθυντὴς καὶ οἱ καθηγηταί, ὁ Θεολόγος καὶ Ἱεροκλήρῃς Ν. Ρέγκος, ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς, πλείστοι γονεῖς τῶν μαθητῶν καὶ ἄλλοι ἐγκριτοὶ πολῖται καὶ ζη-

λοταὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Μετὰ τὴν ἰ. Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιπερινοῦ, ἀρξαμένης τῆς τελετῆς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἐψάλη πρῶτον ὑπὸ πολυμελοῦς χοροῦ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν δοξολογία. ἦν μετὰ βαθείας συγκινήσεως καὶ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρηκολούθηε τὸ πλῆθος τῶν προσελθόντων. Ληξάσης τῆς δοξολογίας, μαθηταὶ καὶ μαθητρίαι τῶν Κατηχητικῶν Σχολῶν ἀπήγγειλαν διάφορα ποιήματα ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ περιεχομένου, μικρὰς προσευχὰς καὶ σύντομα διηγήματα ὀμρίου περιεχομένου, ἐκ διαλειμάτων δ' ἐψάλλοντο ὑπὸ μικρῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς χορωδίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων κατὰλληλα ἐκκλησιαστικὰ τροπάρια. Περαιωθέντος τοῦ προγράμματος τῆς τελετῆς, ὁ Σεβασμιωτάτος μετὰ κατάλληλον εἰσήγησιν, σινέστηεν εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν τελετὴν νὰ ἀκροασθῶσι μετὰ προσοχῆς τὸν παρακληθέντα νὰ ὀμιλήσῃ ἐλλογιμώτατον διευθυντὴν τοῦ Διδασκαλείου κ. Δ. Γαρδίκαν. Οὗτος ἐξῆρε τὸ πολυτιμώτατον ἔργον τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων, δι' ὧν τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ προάγονται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς τελειότητος καὶ τῆς πνευματικῆς μορφώσεως. Τὸ ἔργον ὁμῶς, εἶπε, δεόν νὰ ἐνισχύσονται παράγοντες, ἦτοι ἱδρύσεις νυκτερινῶν σχολῶν, μαθητικῶν βιβλιοθηκῶν κατὰ συνοικίας τῆς πόλεως καὶ κατὰ Κοινότητας, μαθητικῶν καὶ λαϊκῶν γυμναστηρίων, ἐκλαϊκεύσις τῆς ἐπιστήμης διὰ διαλέξεων παρ' ἐιδικῶν ἐπιστημόνων παντὸς ἐπιστημονικοῦ κλάδου, συνεργασία οἴκου καὶ σχολείου κ.λ.π. κ.λ.π. Μετὰ τὸν κ. Γαρδίκαν ὀμίλησεν ὁ ἱεροκλήρῃς κ. Ρέγκος, ἐκφράσας τὰ συγκαρητηρία του πρὸς τὸν Σεβασμιωτάτον διὰ τὸ συντελούμενον ἔργον, εὐχόμενος διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι εὐδοσίαν αὐτοῦ. Ἐν τέλει ὁ Σεβασμιωτάτος ἠὲ ὑχαρίστησε θερμῶς τὸν κ. Γαρδίκαν διὰ τὸν ἐμπεριστατωμένον λόγον, ὃν εὐχρηστήθη νὰ ἐκφωνήσῃ, τὸν ὑποδιευθυντὴν κ. Ν. Κακούρη, τὸν μετὰ πάσης προθυμίας προσενεγκόντα τὰς πολυτιμὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀριωτέραν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἅτε τυγχάνοντα παιδαγωγὸν ἐκ τῶν ὁρίστων ὡς σπουδαστα ἐπὶ ἀρετὰ ἐτη ἐν Ἀμερικῇ. Ἐπίσης ἠὲ ὑχαρίστησε τὸν διευθυντὴν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων κ. Σωτηρόπουλον καὶ τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ αἰδесμ. Παπα—Χρήστον—Μαυρουδῆν, Παπα—Δημήτριον Ἀναγνώστον, Παπα—Θεόδωρον Ταμαλιδῆν, ὡς καὶ τὸν ἱεροψάλτην τοῦ ἰ. ναοῦ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, τὸν γνωστὸν ἀόματον Μιχαῆλ, διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἃς προσέφερον.

—Τὴν 4ην παρελθ. μηνὸς Ἰουνίου ἐν τῷ ἐν Τριπόλει μητροπολιτικῷ ναφ τοῦ ἁγ. Βασιλείου, ὡς ἀναγράφουσι αἱ «Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις» Τριπόλεως, χοροστατοῦντος τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Μαντινέας καὶ Κυνοβρίας ἐγένετο τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῶν ἐκκλησ. Κατηχητικῶν Σχολείων. Περὶ τὴν 11ην π. μ. ὄραν συνενετρώθησαν ἐν τῷ ναφ οἱ μαθηταὶ τῶν ἐν Τριπόλει λειτουργησάντων 6 κατωτέρων Κατ. σχολείων ὀδηγηθέντες ἐν σώματι ὑπὸ τῶν διδασκάλων των ἦτοι τὸ σχολεῖον ἁγ. Βασιλείου με τοὺς αἰδес. Π. Σινώπουλον καὶ Ἱ. Καραπαναγιώτην, ἁγ. Δημητρίου με τὸν αἰδ. Παν. Κουτσοῦρακην, Μεταμορφώσεως με τὸν αἰδ. Ἀνδ. Παναγιωτοπούλου, ἁγ. Βαρβάρας με τὸν αἰδ. Ἰω. Γετίμην, Προφ. Ἡλιού με τὸν αἰδ. Βασ. Κουλολιάν καὶ Ταξιαρχῶν με τὸν καθηγητὴν κ. Χρ. Κουστένην. Εἰς τὸν ναὸν προσήλθον καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀνωτέρου Κατ. σχολείου. Παρέστησαν δὲ καὶ πολλοὶ γονεῖς τῶν μαθητῶν, πολλὰ μέλη τοῦ χριστιανικοῦ Παιδαγ. Συλλόγου ὁ «Σωτήρ» καὶ ἄλλ. ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ ἔργον τῶν Κατ. σχολείων καὶ βοηθήσαντες αὐτό. Κατὰ τὴν τελετὴν, καθ' ἣν ἐψάλη ἐπικαιρὸς ἱερὰ ἀκολουθία συντεταγμένη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, πάντες μὲν οἱ μαθηταὶ ἐκάστου Κατ. σχολείου ἔψαλαν μελωδικῶς τὸ ἀπολυτικίον τοῦ ναοῦ των καὶ τινὰς ἄλλους θρησκευτικοὺς ὕμνους, ὠρισμένοι δὲ τινες μαθηταὶ ἀπήγγειλαν ὠραία θρησκευτικὰ ποιήματα. Εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν ἐξέφρασε τὰς εὐλαβεῖς εὐχαριστίας ὄλων τῶν Κατ. σχολ. πρὸς τε τὸν σεβ. μητροπολίτην διὰ τὴν μέριμναν του πρὸς ἱδρύσιν τῶν ὀφελιμωτάτων Κατ. σχολ. καὶ πρὸς τοὺς διδασκάλους αὐτῶν διὰ τοὺς κόπους, οὓς κατέβαλον νὰ μεταδώσουν εἰς τοὺς μικροὺς παῖδας τὰς χριστιανικὰς διδασκαλίας. Ἀφ' οὗ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπουσιάζοντος εἰς Ἐάνθη

δι' ἐκκλησιαστ. ὑπηρεσίαν ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Θεοδ. Κωτσάκη, ἐπόπτου τῶν Κατ. σχολείων, ὁ θεολόγος καθηγητής κ. Χρ. Κουτσένης ἐξέδθηκεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τῆς λειτουργίας τῶν Κατ. σχολ. κατὰ τὸ λήξαν σχολ. ἔτος καὶ ὁμίλησε περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν καὶ τῆς χρησιμότητος τῶν, ὁμίλησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης συστήσας πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς νὰ καταβάλουν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ὁραίων διδασκαλιῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβον, πρὸς δὲ τοὺς γονεῖς νὰ ἐνισχύσουν τὰ ἐκκλησ. Κατ. σχολεῖα πρὸς ὠφέλειαν τῶν τέκνων τῶν. Ἐξέφρασε πρὸς τούτους ὁ σεβ. τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς διδασκάλους τῶν Κατ. σχολ. καὶ πρὸς τοὺς βοηθήσαντας τὸ ἔργον τῶν. Μετὰ ταῦτα διὰ ψαλμωδίας ἔληξε περὶ τὴν 11ην π. μ. ὥραν ἡ σεμνὴ αὐτὴ τελετὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπῆλθον καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ παρευρεθέντες μετὰ τὰς καλυτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

— Διὰ Π. Διατάγματος, δημοσιευθέντος ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, διορίσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἑκτακτος καθηγητὴς τῆς ἑδρας τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης, τῆς Ἑρμηνείας τῆς Π.Δ. καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς Ἀρχαιολογίας ὁ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐκλεγείς κ. Β. Βέλλας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἄμα τῇ ἀνακοινώσει τῆς τελευταίας συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Κανονισμοῦ ἐκλογῆς Πατριάρχου, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς κοινότητος Ἀλεξανδρείας συνεκοιτῆθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνέδριον ἀντιπροσώπων 39 ἑλληνικῶν ἐν Αἰγύπτῳ κοινοτήτων (ἐπὶ συνόλου 56 κοινοτήτων) ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Προέδρου τῆς κοινότητος Ἀλεξανδρείας, ὁπερ ὁμοφώνως ἐψήφισεν ὅτι ἐμμένοντες εἰς τὰς κατὰ τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1932 διαμαρτυρίας, δὲν δέχονται μεταβολὴν τοῦ ἀνεκδοθέντος ἰσχύοντος τρόπου ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας διὰ μονομεροῦς ἀποφάσεως Πατριάρχου καὶ Ἱεραῶν Συνόδου· ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη ἀντίκειται πρὸς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν τοῦ θρόνου· ὅτι ἀποκρούουν τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τῆς συνόδου ὡς μονομερῶς ληφθείσας καὶ ἀντιστρατευομένας πρὸς τὰ κεκτημένα δικαιώματα τοῦ λαοῦ, δὲν θὰ ἀναγνωρίσωσι δὲ ὡς Πατριάρχην τὸν τυχόν ἐκλεγῆσομενον ἐπὶ τῇ βράσει τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων· ἐν τέλει δὲ ποιοῦνται ὑστάτην ἐκκλησίαν πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς συνοδικούς ὅπως ἀναθεωρήσωσι τὴν ἀποφασισάντων. Τὸ ψήφισμα ἐπέδωκε πρὸς τὸν Πατριάρχην ἐπιτροπὴ τοῦ συνεδρίου ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τριῶν μητροπολιτῶν. Ἐν τῇ ἐγγράφῳ αὐτοῦ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος Ἀλεξανδρείας ἀπαντήσῃ ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς συγχροτήσαντας τὸ συνέδριον ὡς ἀντιπροσώπους τοῦ ὀρθοδόξου πληρωμάτων τοῦ ἀλεξανδρινοῦ θρόνου, διότι ἡ ἔννοια τῆς κοινότητος ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ἑλληνισμῷ τῆς Αἰγύπτου δὲν συμπίπτει πρὸς τὸ σύνολον τῆς παροικίας, οὐδὲ δέχεται τὴν γενικὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ Σύνοδος δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὸν τρόπον ἐκλογῆς Πατριάρχου ἄνευ τῆς συγκατάθεσεως τῶν κοινοτήτων, διότι αὕτη συγκρούεται πρὸς τὸ κανονικὸν δικαίον τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον θέλει ὡς νομοθετικὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀρχὴν τὸν Πατριάρχην ἐν συνόδῳ, κρίνει ὁμοῦ ὀρθὸν καὶ συμφέρον ὅπως ἡ κανονίζουσα Ἀρχὴ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τοὺς πόθους καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ποιμνίου ὅπου καὶ ὅσον εἶνε δυνατόν χάριν τῆς ποδηγῆς ἀρμονίας μεταξύ ποιμαινούσης καὶ ποιμαινομένης Ἐκκλησίας. Ὁ «Πάνταϊνος» σχολιάζων τὰ κατὰ τὰ ἐν λόγῳ συνέδριον παρατηρεῖ ὅτι τοῦτο οὔτε νομικῶς οὔτε πραγματικῶς ἀντιπροσωπεύει τὸ φρόνημα καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ὁλόκληρης τοῦ ποιμνίου, συναλλήθδ' ὡς συλλαλητήριον μᾶλλον ἢ ὡς διάσκεψις, ἀπλῶς ἐπεκύρωσε τὰς ἐπὶ μέρους ἐκ τῶν προτέρων γνωστάς διαμαρτυρίας κατὰ τῆς συνοδικῆς διατάξεως. Ἡ κοινότης μάλιστα Ἀλεξανδρείας ἤδη ἀπὸ διετίας οὐδὲ «κοινότης τῶν ὀρθοδόξων» εἶνε, ἀλλὰ «κοινότης ἑλλήνων ὑπηκόων», δὲν εἶνε δηλαδὴ θερησκευτικὴ κοινότης, ἀλλ' ἀστική, ὡς περιλαμβάνουσα οὐκί πάντας ἑλλήνας ὀρθοδόξους, ἀλλὰ μόνους παροίκους ἑλλήνας ὑπηκόους, δὲν δύναται δ' ἄρα νὰ ἐμφανίζηται ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ τῶν μὴ ἑλλήνων

ὑπηκόων τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅποιοι οἱ ἀλλοδαποὶ ἑλλήνες καὶ οἱ αἰγυπτιακῆς ὑπηκόουτες.

— Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐτελεύτησε τὸν βίον ὁ λογιώτατος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἑλλήνων Ἀλέξανδρος Κάσδαγλης, αὐτοδίδακτος ἔξοχος ἑλληνιστὴς καὶ λατινιστὴς, μεταφραστὴς τοῦ «Ἀπολεσθέντος Παρθενίου» τοῦ Μίλτωνος καὶ τῶν Μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου, παραφραστὴς δὲ πολλῶν ἔργων τῆς κλασικῆς φιλολογίας, καὶ κάτοχος πολυτιμῶν τῆς βιβλιοθήκης. Εἰς τὸν Κάσδαγλην ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀνεκδοτῶν χειρογράφων τῶν τῆς «Ἰβωτοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης», οἵτινες ἐθεωροῦντο ἀπολεσθέντες μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ α' Τόμου καὶ τὴν ἀμέσως ἐπεληθούσαν ἐκρηξίν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Τὰ ἐν λόγῳ χειρογράφα ἐδωρήθησαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον, ἀπόκεινται δ' ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΑΥΜΩΝ

Κατὰ τὴν «Παλαιστίνην» τῆς Ἰόλλης καθιερώθη ὀκταμελής ἐπιτροπὴ ἐξ ἰσραήθων ἀντιπροσώπων τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἰθαγενῶν πρὸς ἐξέτασιν τῶν σημείων διαφορᾶς μεταξύ Πατριαρχείου καὶ λαοῦ.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱεραῶν Μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστης διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν τὰ κάτωθι ἀκίνητα τῆς 1. Μονῆς μικροκαστροῦ 1) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 7 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν Τρόσνα ἐκτάσεως 6 περίπου στρεμμάτων, 2) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 8 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν Μεγάλο Γκορτσιές-Κοιλιά ἐκτάσεως 22 στρεμ. περίπου, 3) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. 14 ἀπογραφῆς Γκορτσιές-Κοιλιά ἐκτάσεως 4 στρεμ. περίπου, 4) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 21 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Μάρμαρο» ἐκτάσεως 5 στρεμ. περίπου, 5) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 38 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Σελιό» ἐκτάσεως 3 στρεμ. περίπου, 6) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 18 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν Κουρῆ—Δήμου ἐκτάσεως 3 στρεμ. περίπου, 7) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 34 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Πίτλιαγκα Μανδρι» ἐκτάσεως 4 στρεμ. περίπου, 8) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτίου ἀπογραφῆς 33 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Καλντερίμι» ἐκτάσεως 4 στρεμ. περίπου, 9) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 37 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Ζατμάδικο» ἐκτάσεως 6 στρεμ. περίπου, 10) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτίου ἀπογραφῆς 35 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν Κλαδιά ἐκτάσεως 6 στρεμ. περίπου, 11) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 32 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Ἅγιος Γεώργιος» ἐκτάσεως 2 στρεμ. περίπου, 12) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 45 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Ἅγιος Γεώργιος» ἐκτάσεως 10 στρεμ. περίπου, 13) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 39 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Κούφια Γκορτσιά» ἐκτάσεως 15 στρεμ. περίπου, 14) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 28 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Παλαιοχώρα» ἐκτάσεως 12 στρεμ. περίπου καὶ 15) ὁ ὑπ' ἀριθ. δελτ. ἀπογραφῆς 31 ἀγρὸς ξηρικός εἰς θέσιν «Στενὸ» ἐκτάσεως 5 στρεμ. περίπου, βάσει τῶν ὄρων τῶν ὑπ' ἀριθ. 32, 33, 34, 35, καὶ 36 ἀρχικῶν διακηρύξεων τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία αὐτῶν ἐνεργηθήσεται ἐν Σιατίστῃ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν τριακοστὴν (30) τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν παρὰ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱεραῶν Μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστης καὶ παρὰ τοῦ ἐν Κοζάνῃ Ὑπ.ματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐν Σιατίστῃ τῇ 15ῃ Ἰουνίου 1933. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ΟΔΕΠ Σιατίστης α. α. ὁ γεν. Ἀρχ. Ἐπίτροπος Οικονόμος Ν. Δάρδας.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι